

Poštnina plačana v gotovini

7

LETNIK 41

MAREC

1932-1933

VSEBINA 7. številke. Mirko Kunčič: Mati poje (Pesem) — Radivoj Rehar: Zvezde (Pesem) — Mirko Kunčič: Uspavanka (Pesem) — Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o kalendarju — Vaš prijateljček — Zofka Vivodova: »Po mami mi je hudo ...« Joža Vovk: Mamica, ti si jokala ... (Pesem) — Marijin vrtec — Uganke, skrivalice in drugo. **Angelček stane za vse leto Din 5.—.**

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani, Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Sv. Petra cesta 91
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč)

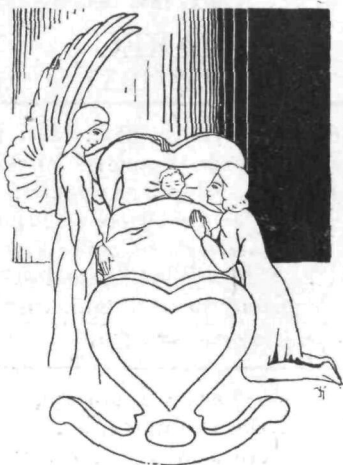
Mirko Kunčič:

Mati poje.

Angeli beli nad tabo se sklanjajo,
z glasom srebrnim kot z zvončkom pozvanjajo:
»Aja tutaja, punčka zaspi! —
Bog že na pragu nebeškem stoji . . .«

K Njemu te v zlati kočiji popeljejo,
zvezd milijon ti v naročje nasteljejo.
Zvezdo najmanjšo v svoj srček zakleni —
lepa boš, punčka, ko vrneš se k meni!

Tiho, vse tiše krilatci pojo,
više, vse više se pne pod nebo
zlata kočija na zlatih kolesih . . .
Kmalu bo, kmalu bo punčka v nebesih.

Radivoj Rehar:

Zvezde.

»Mama, mama, kaj so zvezde,
ki na nebu se blešče?«

»»Lučke male so, ki vdano
Bogu v slavo, v čast gore!««

»Mama, mamica, in kdo jih
je tako svetlo prižgal?«

»»Božji angeli, da človek
laže bi Boga spoznal!««

»Mama, mamica, pa kdaj bo
ugasnil žar teh svetlih zvezd?«

»»Ko vzcvetela bo na zemlji
same čednosti prelest!««

Mirko Kunčič:

Uspavanka.

Aja tutaja,
deklica naša nič več ne nagaja.
Očke zapira, zaspančkala bo,
k zvezdam odplavala gor pod nebo.

Tam jo že čakajo
angeli beli.
V so noč z njo rajali
bodo in peli.
Zdravja in solnca
bodo ji dali,
potlej jo tiho
nazaj pripeljali.

Hej, to bo mamica zjutraj pogledala,
ko ji bo punčka vsa srečna povedala,
da je priromala, aja tutaja,
s solncem srebrnim — naravnost iz raja . . .

Dragi Marijini otroci!

Dan za dnem zvonijo zvonovi po naših cerkvah, zvonijo zjutraj, opoldne in o mraku, pa vabijo verne kristjane, da počaste Marijo z angelskim češčenjem. Glave se odkrivajo in priklanjajo, roke se sklepajo k pobožni molitvi, usta govore svete besede: Angel Gospodov je oznanil Mariji in spočela je od Svetega Duha — Zdrava Marija...

Nobene molitve ni Marija bolj vesela kot angelskega pozdrava. Vselej, ko posluša mile glasove zdravamarije, se raduje njeno čisto srce. Saj se ob tej molitvi spominja najsrečnejše ure svojega življenja, ko je postala mati božjega Sina.

V tihem Nazaretu jo je obiskal božji poslanec, nadangel Gabriel. Sporočal ji je veselo novico: »Glej, spočela boš in rodila Sina, in daj mu ime Jezus.« In pojasnil ji je, kako se bo to zgodilo: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila...« Tedaj je Marijino Srce zatrepetalo v sladkem materinskem hrepenenju. Ponižno, pa tako ljubeče je govorila: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.«

In takrat se je spolnilo to, po čemer so ljudje dolga tisočletja hrepeneli: »In Beseda je meso postala in je med nami prebivala.« V Marijinem telesu se je učlovečil božji Sin. Na zemljo je prišla topla pomlad. Jezus je nebeško solnce, pod žarki njegove milosti se je začel topiti led greha, ki je pokrival nesrečno zemljo od Adamovega greha naprej. Blagoslovljena si Marija in blagoslovljen je sad tvojega telesa — Jezus.

Naj se razvesele tudi naša srca, ko bomo sredi posta obhajali Marijino oznanenje. To je praznik Marijine materinske sreče, pa naj se še otroci radujejo z nebeško Materjo. Ta dan je postala Marija Jezusova mati, pa je postala tudi naša mati. Le radi jo pozdravljajmo z angelskim češčenjem, razveselimo jo s to molitvijo vsak dan trikrat. Marijinim otrokom je materino veselje vedno pri srcu.

Kako dobro je to razumela pobožna deklica, katere zgled naj vam tu povem:

Otroško igro so vprizorili v malem nemškem mestu. Prišlo je k igri mnogo ljudi, prišel je tudi učeni profesor Sailer, ki je postal pozneje škof. Zastor se dvigne. Vse je tiho, vse je v pričakovanju. Nastopi desetletna deklica, ki ima glavno vlogo. V tistem trenutku, ko hoče začeti z igro, zazvoni angelsko češčenje. Deklica se pogumno obrne h gledavcem, pa pravi: »Ali ne bi molili angelskega češčenja, preden začnemo?« Poklekne, se pokriža in glasno naprej moli. Nekaterim gledavcem je šlo malo na smeh, profesor Sailer pa je bil v srce ginjen. Po igri, v kateri se je mala deklica odlično izkazala, jo je poklical k sebi, ji podaril cekin in ji je dejal: »Ljuba deklica, dobro si igrala. Posebno pa mi je na tebi to všeč, da ti je za molitev več kot za igro. To je všeč Bogu in vsem dobrim ljudem.«

Na praznik oznanenja je Marija dobila Jezusa od Boga. V svetem postnem času ga bomo sprejeli tudi mi v svoja srca. Otroci, kadar sprejmemo Jezusa v svetem obhajilu, vselej je v naših dušah pomlad, nebeška luč v naših srcih gori. Pa je mnogo kristjanov, ki celo v svetem postnem času ne sprejmejo Jezusa. Niti za Veliko noč ne marajo k spovedi in k svetemu obhajilu. Reveži so. V njih dušah je led in mraz, v njih dušah je žalostna noč... Molimo za grešnike, da sprejmejo Jezusa v teh svetih dneh.

Še eno mi ob Marijinem oznanenju na misel prihaja. Krščanski otroci se spominjajo ta dan svojih dobrih mater. Materinski dan je. Razveselite svoje matere kar najbolj. Molite ta dan zanje s podvojeno ljubeznijo. In to le sklenite: Božja Mati Marija je imela z Jezusom največje veselje. Nikdar je ni razžalil. Tudi mi bomo delali svojim ljubim materam le veselje.

Kdor pa svoje matere več nima, komur zlata mati že v grobu spi, naj se ta dan preveč ne žalosti. Božja Mati Marija ve zanj in ga ljubi z veliko ljubeznijo. K njej se obračaj, otrok, ki matere nimaš. Marija ti bo mati vekomaj. — Zdrava Marija!

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Sušec — marec.

Na soncu za Majerčkovim kozolcem, zakaj »pošta« v lopi je še malce mrzla. —

»Včeraj je bil pusten dan, imaš kaj gobček mestan?« potrese Grahut Liziko precej krepko za šobico. Lizika ga udari po roki.

»Si bil pri pepeljenju, Grahut?« vpraša Bezlajeva Francka.

»Seveda sem bil! Tebe pa še vprašati ni treba: še zdaj se ti pozna na vršaju!«

Francka se začne brisati na vršaju nad čelom in skoraj nejevoljno reče: »Sem bila pri Marijinem oltarju: gospod Anton toliko pepela nasujejo, da se kar še po nosu potrosi.«

»Jaz sem šla pa rajši k velikemu oltarju. Tam so pepelili župnik; župnik pa toliko, da se dotaknejo,« razlaga Lizika.

»Takim srakicam je že prav, da ga nasujejo; jaz bi ga vsul polno pest! Lej, Lizika, pa tudi tebi se

pozna, čeprav si šla k župniku, ki se komaj dotaknejo!« ponagaja Grahut.

Zdaj si obe s slino drgneta po vršajih nad čelom, dasi se ne pozna ne tej ne oni. Grahut je ptič!

»Zakaj pa pepelijo?« vpraša Bernadek.

Selanov Jože, učenik, pride do besede:

»Pepeljenje. Pepeljenje nas opominja, da bomo umrli. Ko sta Adam in Eva živela v rajju, ju je zapeljala kača v greh —«

»Hudobni duh, ki se je bil skrtil v kačo, pa je rekel Evi: Kakor dva boga bosta, če bosta jedla!« dopolni Cilo.

»Saj! In Eva bi bila rada, da bi bila brez Boga sama kakor Bog; da ji ne bi bilo treba Boga ubogati; in je utrgala in jedla. In tudi Adamu je dala in tudi Adam je jedel. Bog pa je bil prepovedal jesti od tega drevesa —«

Cilo: »— od drevesa spoznanja dobrega in hudodega. Rekel je bil: Če bosta jedla, bosta umrla!«

»Da, tako je bil rekel. Zato ju je zdaj Bog iz raja spodil in je tedaj rekel Adamu: Prah si in v prah se boš povrnil!«

»Kako se bo v prah povrnil? vpraša Jurko.

»Tako, da bo šel v krtovo deželo,« ga pouči Grahut.

»V kakšno krtovo deželo?«

»Tako, da bo umrl! Ko človek umrje, ga pokopljejo in telo segnije in se v prah spremeni —«

Cilo: »Pa samo telo, duša pa ne umrje in ne segnije!«

»Seveda samo telo! Duša je neumrljiva! In ko mašnik pepeli človeka, reče: Pomni, človek, da si prah in da se boš v prah povrnil! — kakor je bil Bog rekel Adamu.«

Cilo: »Pa tudi telo bo spet oživelu ob koncu sveta, ko bomo od mrtvih vstali!«

»Cilo, ti si učenjak! Silno se ti je zredila pamet, odkar hodiš v šolo!« mu prizna Grahut.

»Kje pa pepel dobijo?« je radoveden Jurko.

»Jurko, pepela dovolj! Saj v farovžu na pustni torek tudi pečejo krofe in kuhajo rebrea!« mu razjasni Grahut.

»Pepel naredi mežnar, ko prejšnji večer sežge oljko, ki so jo bili blagoslovili na cvetno nedeljo.«

»Grahut se potuhne, da ne vedo, ali res ne ve, odkod pepel, ali se je samo ponorčeval.

»S pepelnično sredo začinjamo štiridesetdnevni post. To je priprava za največji praznik, za veliko noč. V pustu se spominjamo, koliko je trpel Jezus za nas.«

»In kdor je zadosti star, se mora postiti, se sme samo enkrat na dan do sitega najesti.«

»Če nima težkega dela!«

»Nam se še ni treba postiti! So pa rekli v šoli gospod Anton, da naj si kaj drugega pritrhamo, rečimo: namesto da bi kupili slaščic, pa dajmo za zamorčke; ali namesto da bi pojedli kos kruha, pa ga dajmo kakšnemu revežu; ali... ali —«

»— ali namesto da bi zmeraj z jezičkom migali, pa včasi malo mirujmo z njim, Lizika!« ji nasvetuje Grahut.

Lizika ga ne pogleda lepo.

»Zakaj pa je post štirideset dni?«

»Zato, ker se je tudi Jezus postil štirideset dni. Preden je začel učiti, je šel v puščavo in se je tam postil štirideset dni.«

»Potem pa je prišel peklenec in ga je skušal.«

»Ali je bil neumen!« meni Grahut.

»S pepelnično sredo se tudi začne velikonočni čas. Ta čas mora vsak kristjan opraviti velikonočno spoved in sv. obhajilo, sicer ima velik greh.«

»Kaj je kaj takih, da jih je treba siliti k svetemu obhajilu?« vpraša Špelica, ki je bila lani prvič pri svetem obhajilu pa gre od takrat, kadar more, poleti skoraj slednji dan.

»Po mestih jih je!«

»Pa tudi po kmetih se dobijo!«

»Špičkov Gregor že ne gre!«

»Špičkov Gregor še k maši ne hodi!«

Strahoma gledajo nekateri, da se še taki dobijo, ki ne hodijo k sv. obhajilu in še k maši ne.

»Zato pa moramo hoditi mi večkrat!« reče Jože.

»Jaz grem vsak mesec!«

»Jaz grem še večkrat!« »Vsak dan gremo lahko, da le nimamo velikega greha!«

»Pa pravi namen moramo imeti: zato, ker ima Jezus rad, da gremo, pa zato, da bi bili čimdalje bolj pridni.« — — —

»Pa dva praznika sta tudi ta mesec.«

»Sveti Jožef, 19. marca!«

»Sveti Jožef — Selanovega Jožeta god!« vzklikneta dva, trije skoraj kar s spoštovanjem.

»Sveti Jožef je bil rednik Jezusov,« se ne da motiti Selan, dasi se mu na dnu srca dobro zdi, da ga tako upoštevajo.

»Kakšen rednik?«

»Jezusa je redil! Mi imamo očeta, da nas redijo. Jezus pa ni imel na zemlji nič očeta, noben človek ni Jezusov oče; Jezusov oče je Bog Oče. Zato pa mu je dal Bog Oče namesto sebe svetega Jožefa, da je skrbel zanj, da ga je redil. Sv. Jožef je pridno delal, denar zaslužil in skrbel za Marijo in Jezusa.«

»Kaj pa je delal sveti Jožef, kaj je bil?«

»Grahut je rekel pri gospodu, da je bil m e s a r !«

»Ha ha ha ha ha ha!«

Grahut gleda kot sršen.

»Gospod so poklicali: Grahut, kaj je bil sveti Jožef? Grahut vstane, gleda, šteblaj mu zašepeta: tesar; Grahut pa na ves glas: m e s a r !«

»Če pa nisem pazil! Kaj sem vedel, kaj so me vprašali! Ampak ti, Lizče jezično, kaj si pa ti reklo, ko si vedelo, kaj so vprašali! Gospod so vprašali: No Lizika Čudovan, kaj so bili to pismarji? Lizika Čudovan pa se odreže: p i s m o n o š e !«

»Ha ha ha ha ha ha ha ha!«

Lizika rdeča!

»Le počakaj, Lizika, še eno! Veš, ko so te gospod vprašali — o sveti družini smo se učili — pa so te vprašali: No kaj je delala Marija v Nazaretu? Lizika gleda debelo. Gospod ji pomagajo: No to, kar delajo vaša mati doma; kaj pa delajo vaša mati doma? Lizika se odreže: Vpijejo!«

»Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!«

Lizika še bolj rdeča! Okrog ust ji drhti, nosek utriplje, oči kakor dva temna oblaka, kmalu bo nemara malo dežka porosilo iz njih — — —.

»To je praznik svetega Jožefa. — Pa še en praznik je ta mesec, Marijin!«

»Marijino oznanjenje, 25. marca!«

»Kaj je to Marijino oznanjenje?« vpraša Bernadek.

»Bog je poslal angela Gabrijela k Mariji v Nazaret, da ji je oznanil, da bo ona Jezusova mati.«

»In angel je Marijo pozdravil: Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami. Marija pa se je zavzela; angel pa je rekel: Ne boj se, Marija: sina boš rodila in imenuj ga Jezus!«

»In Marija je vprašala angela, kako bo ona postala Jezusova mati. In angel je rekel: Sveti Duh bo prišel v tebe! Marija je dobila Jezusa od Svetega Duha. Pravimo tudi: Marija je spočela Jezusa od Svetega Duha.«

»In Marija je bila vesela, da bo božja Mati in je rekla: Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!«

»Tega se spominjamo tudi vsak dan trikrat, ko zvoní angelsko češčenje.«

»Takrat se moramo odkriti in moliti!«

»Kakšen gre kar pokrit, kakor da ima vrabce pod klobukom.«

»Na Marijino oznanjenje je tudi materinski dan!« pripomni Mirko.

»Boš tudi letos deklamiral v dvorani?«

Mirko prikima.

»Jaz bom pa pela, pa rože bom imela v košarici,« se pobaha Lizika, ki je že malo prebolela Grahutovo razžalitev.

»Najlepši materinski dan je, da imam o mater prav radi in jih ubogamo!«

Grahut bi bil gotovo kaj dregnil i »Salomona« i Liziko — pa srce mu je nekaj stisnilo kakor z ledeno roko: spomnil se je na materin grob. Sklenil je, da bo šel za materinski dan za mater k sv. obhajilu, in sam ni vedel, kako to, da je občutil do vseh teh svojih tovarišev in tovarišic, ki imajo še mater, čudno toplo ljubezen, da bi jih najrajši kar vse objel. In sam ni vedel, kdaj je rekel kar vpričo vseh: »Lizika, saj nisi huda! Saj te imam rad in te nisem mislil žaliti!«

Lizika se je sicer naredila še nekam trdo, pogledala pa ga je tako, da so vsi videli, da ni več huda.

Vaš prijateljček.

12. Angel umira.

Na božični dan je v hišo zopet posijalo sonce upanja. Gvidona že tri dni ni več bolelo, celo dobre volje je zopet bil, je jedel in se v postelji usedel.

Dne 29. decembra je bila kriza srečno prestana, tako da ni bilo navidez nobene nevarnosti več. Po davici ni bilo ne duha ne sluha, krik radosti je donel po vsej hiši. Markec je bratca zopet lahko obiskal, in dolgo časa sta se objemala.

Ali so se Jezuščku smilili Fongalanski, ker so toliko prejokali? Zdravnik je trdil, da je vsaka nevarnost izginila.

Samo naš fantek je bil drugačnega mnenja, in je govoril: »Sveta Devica je vaše molitve uslišala, pa v tej reči ne, kajti gotovo se nikoli ne premisli; saj je rekla, da me hoče vzeti k sebi.«

In res Gvidon še istega 29. decembra med šesto in sedmo uro nenadoma postane bled kot stena in zapije: »Mamica, umiram, brž telefoniraj mojemu spovedniku!«

Gospod Fongalanski plane k telefonu: »Telefoniral bom zdravniku.«

»Ne, očka, najprej mojemu spovedniku, potem šele zdravniku!«

Čisto mirno prosi deček, naj mu dajo njegov molek, popije nekoliko lurške vode in vzame v roke razpelo, ki ga je bil blagoslovil sv. oče. Križanega Kristusa si pritisne na srce in ga dolgo poljubuje: »O moj Jezušček, ljubim te, tvoj sem. Sveta Marija, mati božja, prosi zame zdaj, ko prihaja moja smrtna ura.«

»Ubogí moj srček, ali te hudo boli?« ga vpraša mati.

»Grozne bolečine imam. Ljubi Jezušček, rad trpim še tako dolgo, ako ti hočeš. Zelo te ljubim, Jezušček, saj veš, da te zelo ljubim. Moli zame, mamica, moli za svojega ubogega Gvidona!«

Ko so mu vbrizgali pod kožo zdravilo, ga je zelo bolelo, pa mamica ga je tolažila:

»Daruj te bolečine Jezusu, srček moj, saj je bil iz ljubezni do tebe kronan s trnjem!«

»O da, res je, in njemu so trni ostali v glavi, meni pa iglo iz stegna hitro zopet ven potegnejo.«

(Dalje.)

Zofka Vipodova:

»Po mami mi je hudo . . .«

Trepetala so drobna otroška usteca, ko so mi izrekla te besede in modre oči desetletne Ane so se zalile s solzami.

Zasmilila se mi je sirota Ana, globoko v srcu me je zaboleda njena osirotelost.

Drugi otroci so pisali o svojih mamicah, ki jim še žive, ki jih ljubijo in jim svetijo s sladko ljubeznijo in skrbjo v njihovo mlado življenje. Aj, kako bistro in srečno so pogledovale očke mojih malih, ko so mi pisali o svojih mamicah. Srečni, presrečni otroci!

Ana pa je sedela v svoji klopi tiha in nema. Ni se mogla radovati z drugimi otroki, ni mi mogla s svojimi svetlimi očki povedati, da je srečna, ni mi mogla z drobnimi prstki napisati drugega kot grenko resnico, pregrenko za desetletnega otroka: »Po mami mi je hudo . . .«

Odšla ji je mamica pred letom v večnost in pustila šest otročičev — šest negodnih ptičkov. Ana je

bila najstarejša. Sama še otrok, a je morala svojim malim bratcem in sestricam nadomestovati mamo. In nam je postala naša Ana, prej tako zgovorna in živahna, čudno tiha in resna, zatopljena sama vase in v svoje težko in grenko življenje.

Oj, Ana ubožica! Tako samotna in brez solnce bodo tvoja otroška leta!

Oj, Ana siročica! Tako temno in grenko ti bo življenje brez ljubezni materine.

In veš, ti deklica moja, vsako leto boš bolj pogrešala svojo mater, boš globlje občutila njeno izgubo.

Joža Vovk:

Mamica, ti si jokala . . .

*Mamica, ti si jokala,
ko si skrbno me zibala
v mojih prvih dneh.*

*Mamica, z laj sem se vrnil,
zdaj bom zastor ti odgrnil,
spet pogledal ti v oči.*

*Mamica, ti si jokala,
ko si me med svet poslala,
kjer kraljuje greh.*

*Mamica, ti si jokala,
odkar si mi roko podala,
— dolge vse noči.*

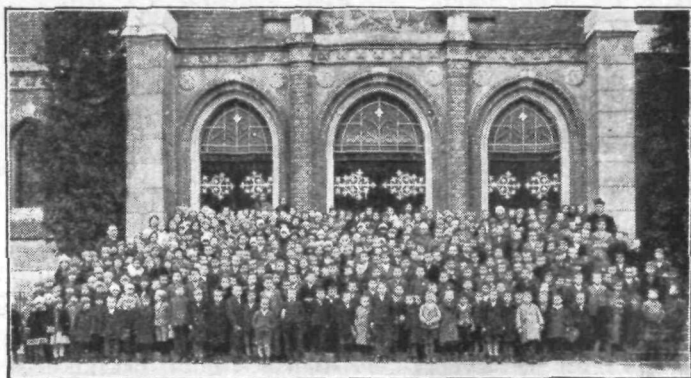
Marijin vrtec.

Bruay-Francijska. Dragi gospod! Tudi pri nas v Bruaju je zvonček zapel, tudi tukaj se bomo vsak mesec zbirali in vsako nedeljo se učimo od Marijino življenje, od Jožefova, od Jezusova, od sv. Terezike od vseh svetnikov in zraven zapojemo. V časih se pred Marijinem vrtecu zberemo in se učimo brati po slovensko. Pa tudi v velikih praznikih se zberemo in se veselimo kakšni stric prinese radio ali gramofon v časih pa vse skupaj pa mirno poslušamo. Po Marijinem vrtecu pa fanti gredo v eno sobo pa strelejo, in deklice pa v drugo in se igramo v domine in katera ta prva konča tisti ji pa gospod župnik dajo bonbončka potem pa ko Marijin vrtec konča pa gremo mirno in naravnost domov. Vas prav srčno pozdravlja Vaša nepoznana Verica Kolenc, Rue Bizet No. 8 Bruay en Artois, Pas-de-Calais Nord France. — Pisma nisem prav nič popravil; naj bo natiskano, kakor je pisano. Naj bo to pismo za zgled, kako v tujini ljubijo svoj materni jezik. Verica hodi v francosko šolo, kjer ne

sliši prav nobene slovenske besede, pa se doma trudi za lepo slovenščino. Bog blagoslovi Tebe, Verica, in vse Marijine otroke v Bruayu, pa še tiste strice, ki Vam nosijo radio in g. župnika! — Urednik.

Šmartno pri Litiji. Otroci Marijinega vrtca smo imeli zopet dvakrat veselje. Miklavž je nosil. Prinesel je v dvorani 50 revnim otrokom Marijinega vrtca blago za obleke. Veseli smo bili še posebno zato, ker nam ni še nikoli toliko

prinesel in tudi letos nismo pričakovali. Drugim je obljubil pa drugo leto, če bo imel kaj denarja. Drugi veseli dan je bil pa tepežni dan. Ta dan smo imeli šmarski, litijski in javorski otroci Marijinega vrtca v Šmartnem sv. mašo in shod. Cerkev je velika, pa je bila polna samih otrok. Sveta maša je bila pri jaslicah in med sv. mašo smo otroci peli, da se je kar treslo (No, no! Uredn.). Potem smo se pred cerkvijo fotografirali in nato smo šli v dvorano, kamor smo se komaj zbasali, toliko nas je bilo. Najprej smo peli, potem je bil govor o nedolžnih otročičih in potem smo gledali

slike celo uro. Ah, to je bilo lepo. Kdaj bo zopet tako? —
Jožef Kastelic.

Marijin vrtec pri Mariji Snežni. Tudi pri nas se je ustanovil Marijin vrtec. G. katehet nam veliko pripovedujejo o naši najboljši in ljubezni polni Gospe Mariji. Mnogo nam pripovedujejo, kako moramo živeti, da se bomo enkrat vsi skupaj zbrali v nebesih pri Mariji. Dne 8. decembra 1932, na praznik Brezmadežnega spočetja, so nam naredili veliko veselje, ko so nam pripravili tako lep in ganljiv sprejem v Marijin vrtec. Kako lepo in slovesno je bilo na ta dan pri nas! V Marijinem vrtcu nas je 130 otrok in prav po- božno častimo Marijo. Vsak mesec imamo skupno sv. obhajilo. To je napisala Režonja Marija.

Marijin vrtec v Št. Jerneju na Dolenjskem. Tudi pri nas imamo ustanovljen Marijin vrtec — že več let. Sestanke imamo na mesec, kjer g. voditelj povedo marsikaj poučnega in prečitajo marsikak vzgled, mi pa zapojemo lepe pesmi. n. pr. „v Marijinem vrtcu cveto“, „Ti o Marija“. Poleti imamo tudi večkrat izlet v novi Lurd, kjer se zabavamo in pojmemo lepe pesmi. Pripravljamo tudi igrice „Šola v nebesih“, ki jo bomo kaj kmalu igrali. Tudi zapeli bomo par pesmi, da pokažemo, da tudi v Št. Jerneju otroci v Marijinem vrtcu res nekaj delajo. Veliko nas je, pa nas bo kmalu še več in da bo Marija vesela našega vrtca, bomo tudi pridni. Lepo pozdravljamo vse otroke Marijinega vrtca in čitatelje Angelčka. — Gospod urednik! Lepo se zahvaljujemo za Vaš trud, ki ga imate z Angelčkom. Zelo radi ga čitamo, najbolj nam je všeč zgodba malega Gvidona. Vsi otroci iz Marijinega vrtca v Št. Jerneju Vas pozdravljamo. Želimo Vam veliko božjega blagoslova pri delu. — Frančiška Hosta in Zidarič Tončka.

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Ura.

(Dušan Rueh,
Ljubljana.)

2. Dopolnjevalka.

(Dušan Rueh, Ljubljana.)

—od
—nd
—ir
—sa
—ič
—aj
—ak
—la
—os
—ba
—im
—aj
—da
—uk

Dopolni črke, ki
manjkajo! Dobil
boš ime slavnega
slovenskega pe-
snika.

3. Pobiralnica.

(Dušan Rueh, Ljubljana.)

J /
4
a e e e i ž j
e v i a s r j
1 j u e s s m j
o l n a i t k 3
m š h e s e o
g b e d l g n
2

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo v teku 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Rešitve iz 6. številke.

1. Računska uganka: Dečkoma je bilo ime: **Janez, Miran.**
2. Sneženi mož: Tat se boji tudi sneženega moža.
3. Dom: Ljubo doma, kdor ga ima.

Rešili so vse tri uganke: Ljubljana: Senčur M., Ipavec A., Markelj D., škof V., Šimnovec V., Anđlovič H., Bahovec J., Havliček B., Cerkvenik J., Kisel M., Šuštaršič Mir., Kavčič G., Pirnat B., Smerajc M., Šinkovec M., Bezrukov J., Fuks A., Senegačnik J., Makovec B., Repanšek M., Šuštaršič Mar., Ujčič Korina (2). — Kamenščak (Ljutomer): Stegmüller R., Pihlar V., Pušenjak Al. — Maribor: Pinter R. — Slivnica (M.): Semenič P. (1), Jernejšek M. (nič ni. ne tu ne tam). — Gomulsko: Turk I. — Radomerje: Črvič St. — Hajdina (Ptuj): Arnuš Fr. — Dol (Ljublj.): Šimenc Kat. (tvoje slabo pisemce je romalo v koš, ime pa v tiskarno in ti dam 2). — Dobrova (Ljublj.): Smrtnik I. (1). — Rakek: Zapornik El. — Rova: Rems T., Grčar M., Kočar St. — Selca: Demšar J. (1). — Gabrijele: Ivšek A. in M. — Bistru: Tomažin J. (2). — Ig: Modic S., Boh A., Bolha H., Janželj M., Mavec P., Minatti V., Ponikvar Fr., Špelak A., Ukmar R. — Prilesje: Praznik Jože. — Št. Vid (Ljublj.): Kuhar Sl. — Lipica: Zihel R. (1). — Tržič: Mlinar J. — Kranj: Marčan M., Škopec Fr., Fejfar Dr., Kočevar Mar., Dymlova Mil., Sirc Mar. — Ficar Mar., Sorčen Val., Osterman Lj. — Dev. Mar. v Polju: Jeriha Mil. (2). — **Moste (Ljublj.): Tršinar B.**

Izžreban je Praznik Jože iz Prilesja.

V tiskarni so mi rekli, da ne bodo »Angelčka« nič več tiskali, če ne boste plačali. Nekateri so dolžni še za lansko leto in za letos. Plačajte, prosim!